

Проповед 273

Мисията

Прочит: Лука 10, 1 - 11

Скъпи братя и сестри,

Как живеете живота си? Какво искате да постигнете? Кои са целите, които преследвате? Искате ли да живеете ден за ден - според това как се развиват обстоятелствата в живота ви и какво ви носи всеки следващ ден; или искате да постигнете нещо по-голямо, поставяйки си по-големи цели, виждайки и живеейки, така да се каже, отвъд хоризонта на човешките възприятия? Животът може да се живее смело и решително, или страховито. Всеки един човек решава как да живее живота си сам. Следващата история ни казва точно това: *Имало две жаби, които попаднали някак си в един съд с каймак. Жабите веднага разбрали че ще потънат - нямало как да изплуват или да се задържат на повърхността на този каймак, гъст като плаващи пясъци. В началото двете заблъскали каймака за да стигнат до ръба на съда, но видели, че си остават на едно място, че все по-трудно могат да изплуват на повърхността и да си поемат въздух. Едната от тях извикала: Не мога повече, няма как да изляза оттук. Не може да се плува в тази каша. Щом ще се мре, няма защо да удължавам агонията си. Няма смисъл да правя каквото и да било и да умира от изтощение, не искам да полагам напрасни усилия. Като казала това, престанала да рита с крака и потънала. Другата жаба, по-упорита или може би по-твърдоглава, си рекла: Няма начин, ще се боря докрай, ще направя всичко, за да изляза оттук. Въпреки близката смърт, предпочитам да се боря докрай. Не искам да умира и секунда преди да е дошъл часът ми. И продължила да рита и да шляпа с часове, без да напредне нито сантиметър. Но скоро от това шляпане и пляскане в каймака, от биенето и ритането, той станал на масло. Изненадана, жабата скокнала, плъзнала се по него и стигнала до ръба на съда. Така се върнала у дома си - уморена, но жива и здрава.* Как живеете живота си, оставяте се на течението или живеете с увереност и ясно виждане за бъдещето си? Ние сами избираме как да живеем живота си. Исус Христос обаче ни призовава към активност и стремеж да живеем целенасочено. Ние не живеем живота си, за да преживеем, а живеем живота си с цел. Човек е сътворен, за да живее с цел, за да живее целенасочено. Това е видно и от тази история, историята на изпращането на седемдесетте ученика, за да благовестват.

1. Пътуването на седемдесетте. Предходните стихове, тези в 9 глава, първо описват как трябва да живеят последователите на Исус Христос. Говорят ни за това, че последователите на Исус трябва да бъдат готови да понесат враждебността на света и въпреки това да останат добри хора. Вторият пасаж описва каква е цената на това да бъдат Христови ученици и последователи на Бога, а сегашният описва как последователите на Христос могат да живеят живота си с цел, как могат да бъдат вестители на Царството. В този пасаж можем да открием съвсем практически наставления как вестителят може да живее живота си и как трябва да постъпва в конкретните ситуации. Наставленията, които Исус отправя към своите ученици, са съвсем конкретни и могат да послужат и на нас, за да можем да бъдем добри служители на Исус Христос, за да можем да живеем живота си с посока и цел.

2. Живот с цел. Заповедта или изпращането се отнасяше не за по-тесният кръг от 12 ученици на Исус Христос, а за 70-те. Важно е да се отбележи, че тези 70 човека също следваха Спасителя навсякъде, те слушаха словото Му, бяха оставили всичко заради своя Господ. Исус решава да изпрати именно тях. Това само по себе си е показателно и важно за отбелязване: **“След това Господ определи други седемдесет души и ги изпрати по двама пред Себе Си във всеки град и място, където сам Той щеше да отиде. И им каза: Жътвата е изобилна, а работниците малко; затова се молете на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си.”** Работниците са малко. Работата е толкова много, че обичайните 12 човека, които Исус изпращаше, нямаше да стигнат. Има толкова много работа, а няма достатъчно хора. Това е реалността и на нашия живот днес – няма достатъчно хора, а работа има толкова много. Вижте и се огледайте – този свят отива към погибел, а работниците са малко. Колко малко хора, дори в църквите, се интересуват от това, че нашите роднини, приятели, колеги, да не говорим за враговете ни, не знаят кой е Исус Христос, не знаят, че без Исус Христос нито едно създание на тази земя няма шанс да живее вечно. Наистина работниците са малко. Помислете колко малко хора познават Исус Христос сред хората от нашия град и нашата страна. Исус призовава своите работници към отговорност – ако искаме да бъдем добри работници, не бива да преставаме да работим нито за миг, да не затваряме очите си за реалността, за света, който е погинал, паднал поради греха, пропаднал поради човешкия провал. Исус Христос ни напомня, поемайки тази задача и тръгвайки по този път, да не забравяме, че сме слаби. Никак не е случайно, че Господ изпраща “по двама” своите ученици. Той знаеше колко голяма е човешката слабост, колко страшно е, когато сатана те изкушава, колко трудно е понякога да помагаш на хората да намерят пътя към спасението, колко разочаровашо е, колко лесно можеш да паднеш. В такива моменти се нуждаеш от приятел, от човек, който те разбира, който е готов да ти подаде ръка. Точно затова съществува и църквата – ние вървим към бъдещия свят въпреки всичко, което сатана и този свят предприемат, за да ни спрат. Работете, защото работа има много, но не преставайте да се молите за още работници, защото жътвата ще е по-голяма от нашите сили и възможности. Бог е приготвил всичко. Единственото, от което се нуждаем, е да отидем и да жънем. Ако се огледате, ако имате доверие на Бога, ако споделяте вярата си, жътвата ще бъде изобилна и тогава вашият живот ще има наистина цел, няма да бъде изживян напразно. Идете и жънете, Бог ви е дал всичко, от което се нуждаете. Нека да отидем и да работим и това да бъде цел на нашата църква – нека да жънем и да не преставаме да жънем, защото жътвата е изобилна. Мисионерското поле има огромен потенциал, а малко желаещи да го реализират – Бог ни призовава да работим там, всеки според възможностите си. И още нещо – в текста ясно се казва, че когато Исус Христос изпраща учениците Си по двама, Той ги изпраща **“и ги изпрати по двама пред Себе Си”**. Това изявление е достатъчно красноречиво. Това означава, че където и да отидат, от една страна те са носители на посланието на Спасителя и подготвят хората за Неговото идване, но от друга страна имат подкрепата на Божия Син - Исус е винаги зад тях. Идете на нивата и работете, носете посланието за спасение и знайте, че Бог винаги е с вас

3. Практически стъпки на работата сред хората – Бог ни изпраща. Когато Бог изпраща Своите ученици, Той им дава съвсем точни указания какво да правят и как да постъпват. Това е нещо, което не бива да забравяме. Бог ни е дал словото Си – и в това слово Той ни е дал съвсем точни указания как да постъпваме. Дал ни е и Светия Си Дух: **“Да! И пред управители и царе ще ви извеждат заради Мене, за да свидетелствате на тях и на народите. А когато ви предадат, не се безпокойте как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите.**

Защото не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец, Който говори чрез вас.” (Матей 10, 18-20). Бог ни дава всичко, от което се нуждаем, и ни екипира с всичко необходимо. Какви са конкретните наставления? Можем да изброим няколко конкретни неща:

3.1. “Идете”: Първото, което последователите на Исус Христос трябва да направят, е да отидат. Това често е стъпката, която ни е най-трудна. Ние се затрудняваме да отидем. В живота, в ежедневните неща, е също така. Ние можем да обещаваме много неща, да считаме себе си за много смели, но когато трябва да направим първата крачка, се затрудняваме. Исус Христос казва на Своите последователи – просто вървете. Не правете дълбоки и сложни анализи, просто вървете там, където съм ви пратил. Нещо повече, като че ли за да нажежи още обстановката, Исус казва: ***“ето, аз ви изпращам като агнета сред вълци. Не носете нито кесия, нито торба, нито обувки и никого по пътя не поздравявайте.”*** Представете си какво съотношение на силите. Исус изпраща Своите ученици като агнете сред вълци, дори не и като овце сред вълци, а като агнета. Без пари, без резервни обувки, без каквато и да е подкрепа. Посланието трябва да ясно за нас – не разчитайте на себе си, идете и вършете Божията воля, споделяйте вестта за спасението, а Бог, ще се погрижи за всичко останало. От нас се иска да отидем, а Исус ще се погрижи за всичко. Интересно изглежда и наставлението към изпратените да не поздравяват. То не означава да бъдем некултурни и невъзпитани, а целенасочени. Когато Бог ни постави задача, тя трябва да е над всичко. Бъдете целенасочени и разчитайте на Бога.

3.2. Донесете мир: ***“И в която къща влезете, първо казвайте: Мир на този дом!”***

Второто нещо, което изпратените трябва да направят е да донесат мир. Какво означава този мир? Библията ни говори че Бог е мирът, че Исус Христос е нашият мир. Да донесеш мир в един дом, според Новия завет, е да кажеш на хората там, че Исус Христос е дошъл и Се е пожертвал за нас, грешниците, че е отишъл на Голгота и е умрял за нас, грешните. Тази вест е вестта, че благодарение на жертвата на Исус Христос, ние, хората, не сме във война с Бога, а можем да имаме мир. Ако някой е готов да приеме жертвата на Исус Христос и се предаде в Неговите ръце, за такъв Исус Христос казва: ***“И ако бъде там някой син на мира, вашият мир ще почива на него; но ако няма, ще се върне към вас.”*** Решението да следваш Исус принадлежи на всеки човек поотделно. Ние като ученици на Исус Христос сме длъжни да поднесем посланието за мир на всеки един човек, а дали този човек ще го приеме, не зависи от нас. Важно е да помним: посланиците, изпратените от Исус Христос, отиват при хората, за да им предложат вестта за мира, който Божият Син Исус Христос носи на този свят за всеки човек, който е готов да Го приеме.

3.3. Яжте и пийте. Какво означава стиховете: ***“И в същата къща отсядайте, и яжте и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата. Недейте се премества от къща в къща.”***

Разбира се, че тук не става дума просто за храната. По-скоро тук въпросът е за това християните да общуват. Споделянето на храната в близкия изток е символ на общуване и приятелство. Когато един човек се обърне към Бога, ние ставаме едно семейство – братя и сестри. И още нещо, ние няма нужда да се притесняваме за това как ще се прехраним. Там, където Бог ни прати на мисия, Той е приготвил и всичко необходимо за нашия живот. Ние няма за какво да се притесняваме. Нека да запомним – там, където Бог ни изпрати да носим мир, там, където сме изпратени да благовестваме, Бог ще ни даде семейство – семейство от новородени хора, които ще следват Бога. Важно е да се научим да споделяме радостите си и тежките момент, да живеем като едно цяло. Бог ни призовава не само да не се

притесняваме за нищо, да знаем, че всичко ще бъде подсигурано, но и ни обещава, че ще имаме нови членове на семейството си.

3.4. Грижа за нуждаещите се: “изцелявайте болните в него”. Благовестието не е само думи. Грижата на вярващия човек не спира дотам. След като си чул добрата вест, след като си разбрал, че Бог иска да живее в мир с теб, след като си получил голямата любов, не може да останеш безразличен, ти трябва да си готов да даваш любов. Това може да бъде видяно в грижата за болните и нуждаещите се. Това е първото, което се има предвид, а второто е, че чрез вярата можеш да вършиш чудеса. Ако допуснеш Бог да действа в теб, тогава Неговата любов ще промени сетивата ти, ти ще станеш чувствителен към хората, при които Бог те праща, и ще се грижиш за тях, а чрез силата на вярата ще можеш да вършиш чудеса. Не чрез собствената си сила, а чрез Божията, не за своя, а за Негова слава.

3.5. Божието царство: “и им казвайте: Божието царство е приближило до вас.” Там, където се случат такива неща, се случва нещо прекрасно, хората могат да вкусат поне в малка степен от небето и от бъдещето Царство. Там, където хората променят живота си, решат да приемат предложението на Бога, да получат Божия мир и да започнат да прилагат вярата си на практика, там Божието царство е приближило, там можем да вкусим частица от онова, което ще бъде на небесата при Бога.

Бог ни праща при хората от този свят, за да им занесем мир. Ние трябва да отидем, да занесем вестта за Божия мир и прошка, да приемем хората, повярвали в Исус, в нашето семейство, да позволим на любовта, която сме получили от Бога, да стане действена и да се наслаждаваме на онова предвкушане на Божието царство, което винаги се осъществява там, където се събират истински християни заедно.

4. Неприемането на благовестието води до проклятие! Важно е обаче да осъзнаем и още нещо: **“А като влезете в някой град и те не ви приемат, излезте на улиците му и кажете: И праха, който е полепнал по краката ни от вашия град, отърсваме; но това да знаете, че Божието царство е приближило.”** Бог ни изпраща по същия начин, по който е изпратил и своите ученици. Ние сме призвани да отидем и да свършим работата, за която ни е призовал, а именно да занесем вестта за примирението Му със света. Ако хората не желаят да приемат това послание, вината за вечното им отделяне от Бога ще бъде само тяхна. Важно е, обаче, да знаем, че сме опитали всичко, че сме положили всяко усилие, че няма нещо, което да не сме направили, за да се спасят хората около нас, както казва и апостол Павел: **“на всички станах всичко, един да придобия”.** Решението е индивидуално на всеки един човек.

Ние, християните, сме призвани да живеем живота си с цел и нашата цел се казва вечен живот. Бог ни призовава да Го следваме, но ни изпраща и при хората от този свят. Там ние трябва да положим всякакво усилие, да дадем всичко от себе си, за да можем да помогнем на хората да живеят вечно. Дайте всичко от себе си и накрая на живота си ще видите, че това е било единственото нещо, в което е струвало да инвестирате усилията си - за Божия слава и спасението на хората. Амин.